

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An, quando dubitatur de justitia vectigalis, gabellarum & c. quæ de
novo imponuntur, aut veteres augentur, obligatio sit eas solvendi?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

n. 59. atque adeò sicut aliæ leges taxantes certum pretium obligant in conscientia, ita & leges tributorum justæ, & legitime promulgatæ. Ad 2. R. ejusmodi consuetudinem, si qua est, fore illegitimam, utpote non introductam conscio, aut tacite consentiente Legislatore, sed eo resistente, & severe transgressores omnes puniente; quæ proin legibus justis aliquid absolute præcipientibus, quales sunt leges tributorum &c. præjudicare non potest, in quantum obligant in conscientia. Nec obest praxis Confessariorum; nam si hi restitutionem non urgent, ideo fit; quia sciunt oppositam sententiam esse etiam probabilem, & pœnitenti licere sequi sententiam probabilem sibi, & rebus suis favorabiliorem. Id, quod advertit Driedo l. 2. de libert. Chris. c. 5. apud Molinam l. c. ubi ita ait: *Ceterum quia his nostris sæculis impositiones, seu exactiones vectigalium, seu pedagiorum propter aliquam ex supradictis quatuor causis contingit, plerumque esse illicitas, ideo non facile injungendus est scrupulus ejusmodi vectigalia defraudantibus, præsertim pauperibus, &c.*

Ad 3. & 4. R. per id non satis consultum esse Legislatore, & fini legum justarum, qui est justum Principis stipendium, vel subsidium publicæ necessitatis; nam cum hujusmodi legum transgressores rarissime deprehendantur, per eas pœnas nullatenus compensaretur

defectus tributorum aliàs solventium.

Ad 3. Q. an quando dubitatur de justitia vectigalis, tributi &c. an scilicet hæc sint justæ, vel injustæ imposita, sit obligatio ea solvendi? distinguunt DD. inter tributa antiqua, & nova, & siquidem sint antiqua, de quorum initio non extat memoria, affirmant communiter, ea à subditis in conscientia deberi, quoniam præsumendum est, ex justa causa fuisse imposita, cæteraque necessaria, ut fuerint justa, intervenisse; & quoniam in dubio melior est conditio possidentis, Princeps autem est in possessione accipiendi ea tributa, idcirco ea tanquam sibi verè debita merito exigit, & accipit. Si verò sint tributa, & vectigalia nova, & non constet de illorum iustitia, an desit aliquid ex requisitis, ut sint justa, controvertunt DD. inter se divisi. Dari obligationem solvendi in dubio negativo (in dubio enim positivo potest quis se accommodare sententiæ probabili, sibi & suis rebus favorabili) docent Navar. l. 3. c. 1. n. 23. Less. Vasq. Suarez, Fill, eman. Sà aliique satis probabiliter; quia in dubio negativo præsumendum est, vectigal esse justè impositum, cum in hujusmodi dubio præsumendum sit in favorem Superioris, seu Principis possidentis facultatem præcipiendi. Idem sentiunt multi cum Suarez de leg. l. 4. c. 18. de tribut. etiam de dubio positivo, saltem quan-

quando superior est jam in possessione exigendi vectigalia, quâ in dubio spoliandus non est.

24. Contrâ verò quando de justitia dubitatur, an scilicet desit aliquid ex requisitis, non esse in conscientia obligationem solvendi vectigalia, sed posse ea defraudari, absque perjurio tamen & mendacio, tenent Cajetan. v. *vectigal.*, Angelus v. *pedagium*, n. 6. Sylvest. v. *gabella* s. n. 9. Medina de rest. q. 13. Molina D. 674. Armilla v. *gabella* n. 17. Comitol. l. c. q. 35. Gabriel in 4. d. 15. q. 5. conclus. 7. Salon Arragon. alique. Rationem dant, tum quia in dubio melior est populi conditio possidentis sua bona, suasque pecunias; tum quia in jure ejusmodi nova tributa presumuntur ut injusta, quando de contrario non constat, unde c. *quamquam de censib.* l. 6. dicitur, tributa regulariter esse contra jura tum canonica, tum civilia. Et c. *pervenit de censib.* ait summus Pontifex necesse esse prius scire causam, propter quam census sit solvendus antequam solvatur. Quod si subditis causa tribuci alicujus reddatur, necesse est, ait Molin. citt. ut consulant peritos, debitamque adhibeant diligentiam ad justitiam, vel injustitiam illius indagandam, ne fortè Principem debito privent tributo; interim tamen dum de justitia causæ illius non constat, non teneri eos in conscientia.
- R. P. Leonardelli, Soc. Jes.

tia solvere tale tributum; Principem verò, qui dubitans an causa sit justa, tributum imponit, lethaliter peccare, quoniam periculo se exponit, injustitiam exercendi in subditos,

Nec obstat hîc, inquit, Angel. l. c. id, quod quidam dicunt, scilicet, quando anceps est vectigalium justitia, favendum esse Principi, & vectigalia pro justis habenda ac solvenda; nam multò magis, ait, favendum est Canonico, quamquam de censib. lib. 6. qui ferè vectigalia, præsertim nova condemnat tanquam injusta. Si itaque studendum est Principi, studeamus, inquit, totius Christiani populi Principi, ac Pastori, summo Pontifici, qui in illo Canone loquitur. Unde Cajetanus l. c. *tot, condiciones*, inquit, *exiguntur ad justa vectigalia, ut difficile fortè sit invenire vectigalia justa; & propterea meritò damnata regulariter dicuntur utroque jure.*

Hæc multorum probabilis sententia locum præcipuè habere poterit tunc, quando de vectigalis justitia non constat, sed de ea doctorum, proborumque hominum judicio meritò dubitatur. Cæterum in praxi Confessarii sequi poterunt Consilium, quod eis dant Sylvest. l. c. & Molina l. c. n. 9. conclus. 5. ut scilicet in dubio ante factum inclinent poenitentem

D

ad

ad solutionem, præsertim quando solutio ex illo exigitur; post factum verò non cogant restituere, ne præcipiendo in eo eventu restitutionem exponant se periculo auferendi, quod suum est, ab eo, cui ita restituere præcipiunt.

Porro notat hîc cit. Toletus ex communi aliorum, neminem tene-ri reddere pœnam impositam non

solventibus gabellas, quamvis non solverit, nisi prius condemnetur per Judicis sententiam, v. g. si pœna sit, ut qui non solvit gabellam perdat totas merces, si quis solvere noluit, quamvis peccaverit, non tamen tenetur talem pœnam reddere, donec per Judicem condemnetur ad solvendum.

